

Ceasul Lui și ceasul nostru

Isus cu mama Sa și ucenicii Săi la o nuntă – aceasta este imaginea care ni se oferă în prima parte a capitolului 2 din Evanghelia după Ioan. Prezența Domnului nu a împiedicat însă, se pare, epuizarea *completă* a vinului, dar în același timp a fost potrivită pentru a înlocui lipsa vinului cu un vin *nou și mai bun*. Așa a fost și așa este adesea, dar nu întotdeauna (vezi Ilie la văduvă). Prezența Domnului printre noi nu înseamnă întotdeauna că vom fi scutiți de lipsuri și necazuri, de pericol și suferință; poate că nici măcar nu ne va feri de cele mai grave și mai temute lucruri. Dar prezența Lui slujește întotdeauna pentru a *satisface* lipsurile și nevoile, pentru a înfrunta pericolele și a ne salva *din* suferință, *când* și *cum* vrea El. Mii de oameni au devenit flămânzi și obosiți în ciuda prezenței Lui; dar El i-a hrănit. O furtună violentă s-a ridicat pe lac, pe care El și ucenicii Săi tocmai navigau, și El a permis valurilor să lovească barca în care se afla împreună cu ucenicii; dar El a potolit furtuna și valurile. La fel a spus odată Marta din Betania: „Doamne, *dacă ai fi fost aici*, fratele meu n-ar fi murit” (Ioan 11.21). Dar intenția Lui era să lase lucrurile să ajungă la extrem în acest caz; El nu a împiedicat moartea lui Lazăr, deși făcuse uneori lucruri similare, chiar și pentru străini. Și chiar și în ceea ce privește învierea lui Lazăr, El a așteptat *ceasul*, pe care Tatăl I-l va arăta.

Dar, pe de altă parte, cât de frumos este când ai Săi, privindu-L cu încredere, își deschid inima înaintea Lui în așteptarea ajutorului Său, chiar dacă încă nu cunosc intențiile Lui și ceasul *Lui*. Ceasul începutului lipsurilor, a necazurilor care se apropie, ceasul rugăciunii este ceasul *nostru*, ceasul *Lui* este ceasul ajutorului la timpul potrivit. (Faptul că și cum ceasul *Lui* devine și ceasul noastră trebuie mai întâi învățat.) „Nu mai au vin” și „Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav”, astfel se adresează ei cu încredere Lui. Ce va face Creatorul vinului și Domnul peste boală, viață și moarte? Va pune El capăt rapid tuturor derutărilor, tuturor grijilor, tuturor tremurelor și temerilor și va interveni cu dragostea și puterea Sa? — Nu. „N-a sosit încă ceasul Meu”, trebuie să audă Maria în Cana, iar în Ioan 11 citim: „Când a auzit deci că el este bolnav, atunci a rămas două zile în locul în care era”.

Aici întâlnim un alt ceas decât al nostru – ceasul *Lui* – o altă voință, voința *Lui*, care „a făcut întotdeauna ceea ce era plăcut Tatălui” (Ioan 8.29), care era deci voința Tatălui; o cale diferită de cea pe care oamenii voiau să o urmeze; o înțelepciune a cărei profunzime o vom înțelege puțin abia la sfârșit, când totul va fi trecut pe lângă privirile noastre uimite, și o dragoste, pe care, de asemenea, la început, poate că nu o înțelegem deloc, dar a cărei acțiune se va dovedi totuși atât de plină de măreție. Cine nu ar vrea să stea în fața acestor lucruri, ba chiar în fața acestei Persoane sublime, cu respect și supunere și, dacă este cazul, să *aștepte*, conștient că El *va acționa* când va veni ceasul *Lui*? Așa a făcut Maria, mama Domnului Isus. Ea a spus: „Orice vă va zice, faceți!”. Aceste cuvinte sunt pentru noi o frumoasă dovadă că ea a înțeles ce a vrut să spună Domnul prin răspunsul Său: „N-a sosit *încă* ceasul *Meu*”.

La fel ca femeile credincioase în cele două ocazii menționate, și noi experimentăm mereu – fie că este vorba de bucurie sau suferință, nuntă sau boală și chiar moarte, unire sau despărțire – că avem nevoie de El. Insuficiența bucuriei, precum și apăsarea lipsei și a necazului ne amintesc de El, ne fac să căutăm ajutorul Lui și ne deschid inima și gura. Cu toții L-am cunoscut deja puțin, chiar dacă, la fel ca Maria, nu am văzut încă niciun semn de la El, și ne întoarcem către El cu speranță și încredere. El ne va ajuta!

Ne înșelăm în privința aceasta? Cu siguranță nu! Și totuși, într-un anumit sens, mulți s-au îndepărtat de Domnul, unii chiar s-au poticnit de El pentru o vreme și au pierdut pentru o

perioadă fericirea promisă. Care a fost cauza? Două lucruri pot fi în mod special cauza: ne gândim puțin sau poate deloc la faptul că *modul* Său și *timpul* Său de a ajuta și de a acționa sunt adesea cu totul altele decât ne gândim și dorim noi. Încercăm, ca să zicem așa, să-L coborâm pe Domnul de la înălțimea și măreția gândurilor și planurilor *Sale* cu privire la noi și cu noi la micimea și imperfecțiunea ba chiar la nebunia și imperfecțiunea gândurilor *noastre*. Dacă El, în infinita Sa dragoste și înțelepciune, refuză să Se conformeze gândurilor *noastre* și să acționeze la timpul *nostru*, suntem foarte dezamăgiți și poate chiar credem că El a făcut o greșală. Atunci am vrea să-I apucăm mâna, așa cum Iosif a apucat-o pe a tatălui său Iacov, când acesta, contrar calculelor și pregătirilor fiului său, și-a încrucișat brusc brațele, și să strigăm ca el: „Nu așa, tatăl meu!” (Citește Geneza 48.8-22, în special versetele 17-19).

Dar am vrut să vorbim mai puțin despre modul în care se întâmplă lucrurile și mai mult despre Cel cu care avem de-a face. Este posibil ca ambele să difere de conceptele și dorințele noastre; uneori este valabil doar unul dintre ele. Dar întotdeauna este umilitor pentru noi și ne arată ce fel de creaturi suntem. Totuși, El este conștient că suntem țărână și ne poartă cu o răbdare și o îndelungă răbdare minunate.

Dar de ce amână El adesea ceasul Său? Pentru ca El să poată face *mai mult* decât cerem și înțelegem, „*nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim*” (Efeseni 3.20), și pentru ca noi să putem striga din adâncul inimii noastre, împreună cu apostolul: „A Lui fie gloria!” (Efeseni 3.21a). Toți, cei care ne vor auzi, vor spune „Amin” la mulțumirea noastră. Domnul caută mereu glorificarea Sa, și El o obține numai prin binecuvântarea alor Săi, *în felul Său și la timpul Său*. De aceea, adesea domnește o tăcere profundă acolo unde ne așteptam la un răspuns *rapid*. De aceea, răspunsul *divin* vine atunci când noi cerem în mod nechibzuit sau carnal. De aceea, uneori, întunericul este *profund*, atunci când noi dorim cu ardoare raze de lumină.

Căile lui Dumnezeu depășesc înțelegerea noastră.

Acolo unde noi vedem nenorocire, El construiește adesea o casă nouă

a harului și adevărului Său. — Un lucru este sigur:

numai la Dumnezeu este lumină, la noi este întuneric!

Dar mai este un alt motiv pentru care Domnul amână adesea să ne ajute. Ochiul Său atotvăzător vede până în cele mai ascunse colțuri ale inimii noastre, vede lucruri, pe care poate noi nu vrem să le judecăm, pentru că ne-au devenit dragi, sau, în cel mai bun caz, lucruri pe care încă nu le-am recunoscut, dar pe care trebuie să le conștientizăm, pentru a fi judecate și îndepărtate dinaintea lui Dumnezeu și pentru a fi astfel vindecați. Este relativ ușor să recunoaștem, să condamnăm și să căutăm să îndepărtăm daunele exterioare, evidente pentru toți, așa cum odinioară Iov stătea în cenușă și își răzuia ulcerările (vizibile din exterior) cu un ciob. Dar cât timp și efort îl costă adesea pe Dumnezeu să ne deschidă ochii asupra stării noastre *interioare*! Numai El ne-a cercetat și ne-a cunoscut, ne cunoaște șederea și ridicarea, ne înțelege gândurile de departe, ne vede mersul și culcarea și este familiarizat cu toate căile noastre (Psalmul 139). Cum ar putea El să scoată creuzetul prea devreme din focul purificării și astfel să rateze scopul Său, ba chiar să facă inutil tot ce s-a întâmplat până atunci?

Ce bine că suntem în mâna *Lui* și că El cunoaște ceasul *Său*! Tu întrebi deci: Când va veni ceasul? — Atunci când îți va fi cel mai de folos. Și: „Mai durează puțin, răbdarea este binevenită”. Da, câtă nevoie avem de răbdare în astfel de vremuri!

Dar când Domnul trimite necazul sau amână ajutorul Său, nu este oare întotdeauna din cauza faptului că nu ne aflăm într-o stare bună? Nu; chiar pericolul de a ajunge într-o astfel de stare și dorința de a înmulți roadele la noi îl vor face să acționeze așa cum consideră El de cuviință și cum este necesar pentru noi. Trezirea vântului de nord, precum și suflarea vântului de sud,

așteaptă semnalul *Său* și timpul *Său*, pentru ca, în consecință, parfumurile grădinii să se răspândească și El să poată veni în grădina Sa pentru a mânca roadele delicioase (Cântarea cântărilor 4.16). Bărăganul (stepa), uscat și mort, și mâine înflorit, pădurea cu coroana goală, și din nou înfrunzită, cerul, ca noaptea, și apoi plin de splendoarea stelelor – acestea și multe altele îți predică schimbarea dintre bucurie și suferință, dar totul la timpul potrivit *al lui Dumnezeu*.

„Ceasul *Lui* nu este ceasul nostru, dar ceasul Lui ar trebui să devină ceasul nostru.” Așa scria odată într-o scrisoare un slujitor al Domnului. Câte binecuvântări ne-ar aduce aceasta! Desigur, pe calea renunțării la voința proprie și a supunerii liniștite la voința Lui, prin condamnarea tuturor lucrurilor carnale, prin recunoașterea propriei noastre neputințe și a ignoranței totale – numai când nu mai știm ce să facem, Domnul vine cu sfatul și ajutorul – prin umblarea în smerenie și ascultare. „Iosif a fost vândut ca rob. I-au strâns picioarele în butuci, sufletul său a intrat în fiare, *până la timpul* când s-a împlinit ce a spus: Cuvântul Domnului l-a încercat.” (Psalmul 105.17-19). Nu în momentul eliberării căpeteniei paharnicilor a venit ceasul mult așteptat al lui Dumnezeu pentru eliberarea lui Iosif, ci abia doi ani mai târziu.

Ceasul lui Moise și ceasul lui Dumnezeu au fost la o distanță de patruzeci de ani, când vine vorba de începutul slujirii lui Moise pentru poporul Israel, și nu a fost intenția și ceasul lui Dumnezeu să-l ia pe Ilie de pe acest pământ, când acesta, întins sub tufișul de ienupăr, a dorit să moară. Noaptea și ziua, Pavel și lucrătorii împreună cu el se rugau să poată vedea fața credincioșilor din Tesalonic și să împlinească ceea ce lipsea credinței lor (1 Tesaloniceni 3.10) Dar au trecut ani până când Dumnezeu și Tatăl lor și Domnul lor Isus le-a îndreptat calea spre ei, așa cum doreau (1 Tesaloniceni 3.11). De aceea, fie că este vorba de reînnoirea bucuriei, când lipsește vinul (Ioan 2), sau de boală și moarte, cum este în Ioan 11, de izbăvire dintr-o încercare îndelungată, cum este în cazul lui Iosif, sau de intrarea unui slujitor al lui Dumnezeu în slujire, cum este în cazul lui Moise, sau, în sfârșit, de felul în care Domnul îi călăuzește pe slujitorii Săi în slujire, cum este în cazul lui Pavel și al colaboratorilor săi, sau de orice altceva, întotdeauna avem de-a face cu ceasul *Lui*. La fel este și cu sfârșitul călătoriei noastre de pelerinaj. Câți bolnavi, suferinzi și bătrâni, obosiți de pelerinaj, tânjesc să-și părăsească coliba pentru a fi la El! *Fiecare* ceas ar fi a lor, dar ceasul *Lui* întârzie, și fiecare nouă zi necesită o nouă răbdare, o nouă perseverență și o nouă putere. Dar *el* va veni, dragă pelerin. De aceea, lasă *ceasul (ora)* Lui să devină a ta: „Zilele mele sunt în mâna Ta” (Psalmul 31.15).

La fel va fi și cu Israel. Un timp, El Se va ține departe de rămășiță, așa cum a făcut odată cu mama Sa și cum experimentăm noi astăzi uneori, până când va veni ceasul, ceasul *Lui*, pentru a transforma apa purificării și a necazului, „necazul cel mare”, în vinul bucuriei din Împărăția de o mie de ani. Și, cu adevărat, acest vin va fi *mai bun* decât cel savurat înainte. *Mai mare* era glorificarea lui Dumnezeu prin învierea unui mort, decât prin vindecarea unui bolnav, Lazăr. *Mai glorioasă* era eliberarea lui Iosif din închisoare și cariera sa ulterioară după cei doi ani, decât ar fi fost înainte. Slujba lui Moise era *mai bună* și *mai potrivită* pentru Dumnezeu și poporul Său după cei patruzeci de ani petrecuți în pustiu, decât ar fi putut fi înainte. Și era *mai bine* să se înalțe la cer într-un car de foc decât să-și încheie viața sub un tufiș de ienupăr, ca un pelerin obosit și descurajat, care a fugit de slujbă.

La fel și noi vrem să privim mereu spre ceasul *Lui* și să privim cu răbdare spre *acea* oră care, după ce ne vom fi încheiat pelerinajul, ne va uni cu El în gloria de sus, unde vom cânta etern, privind la toate lucrările Lui pentru noi și cu noi:

O, Isuse, Tu ai făcut totul bine!